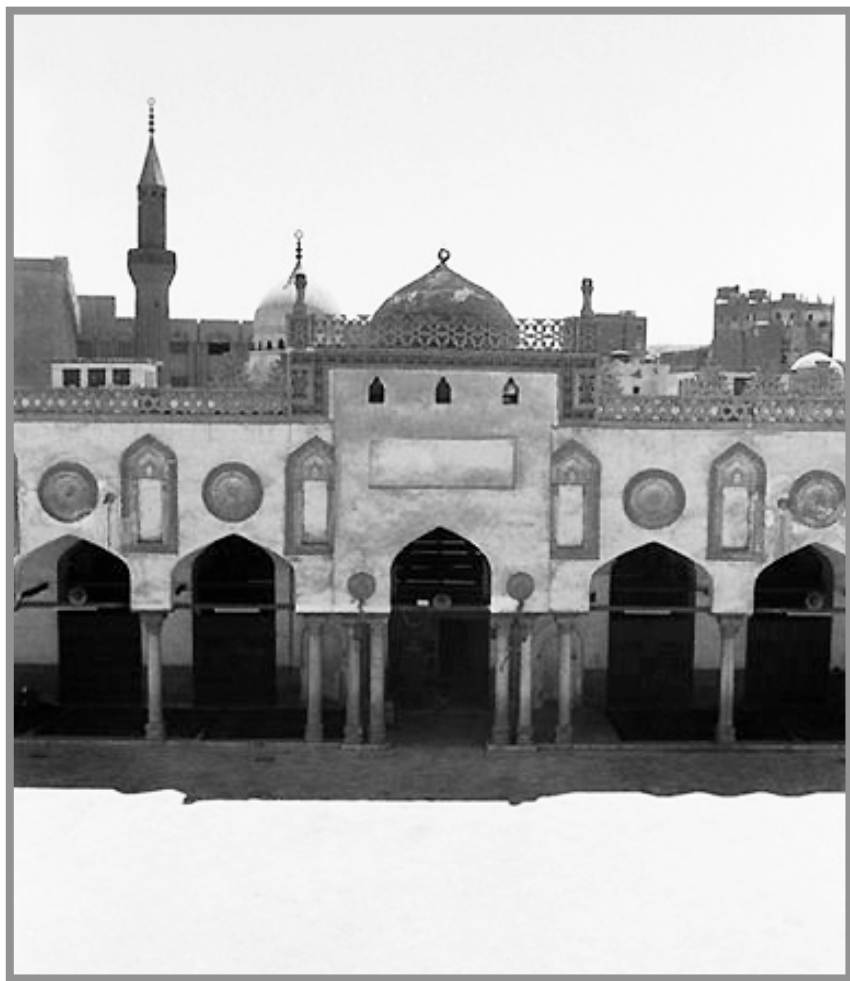

Qasidah ʿIṭirāfī

The Confessional Ode *of* Naṣir Khusrō

يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ

yadu-llāhi fowqa °aydīhim

And the Hand of Allāh is above their hands!
(Sūrah al-Fath 25:7)

“Kih kard az khatir-i-khwaja Muayyid Dar-i-Hikmat kushada bar tu
yazdan shab-i-man rooz-i raushan kard Khwaja za burhanha-i-
choon khurshid-ipakhshan. Mara binamood hazir har do aakm ba
yak ja dar tanam paida pinhan.”

"From the heart of al-Muayyad,
Allāh has opened for me the doors of wisdom.
Khwaja changed my dark night into a bright day
by his arguments right like sun.
He showed me both the worlds in my person,
he made me behold them openly
as well as secretly in one – in my self."

cover photograph:
Courtyard of al-Azhar in al-Qahirah

please do not copy or distribute:

translation in this form

2012/1434

Green Mountain School
GreenMountainSchool.Org
e-mail: 313sand313@gmail.com

Oh widely read, Oh globally travelled one,
(still earth-bound, still caught beneath the sky),
what value would the spheres yet hold for you
were you to catch a glimpse of hidden knowledge?

Will your flesh luxuriate forever
in the boons and blessings of the world?
Why not for a little while enjoy as well
the fruits of knowledge with the tongue of the Spirit?

The dreamer's banquets cannot profit him;
only the waking know the taste of gain and loss.
What does the dreamer know of stars and turquoise dome,
or the things the Almighty brings
to pass upon His dusty sphere?

Wake up from this charming vision,
you who have slept and dreamt for some forty years,
and see that of all the friends of your youth not one remains.

No one is left
to share your drowse and supper but the beasts. . .
and that which donkeys eat is not a blessing
any more than that which Caesar conquers is a kingdom!

Reader.

If you miss the Path I would not be surprised,
for I, like you, languished in perplexity for years.
Three hundred ninety four of them had passed since the Migration,
when my mother dropped me in the dust,
a voiceless creature like a weed which thrives on soil and rain.
From this vegetative state I reached that of the beasts,
and floundered like a bird whose wings are clipped,
till in the Fourth Age I gained the stature of a man
and let a soul of reason worm its way into my gloomy body.

The Confessional Ode *or* Qasidah ʿIṭirāfī/قصيده اعترافيه

When the clock of years had turned some forty-two rounds,
my conscious self began to seek out wisdom.

From the mouths of sages or the pages of ancient books

I heard of the Cosmos, of the whirl of Time
and the Three Kingdoms;

but I found myself superior to all around me,

and among all creatures so I mused

there must be one superior to others,

like the falcon amongst all birds,

a camel amongst all beasts of burden,

the palm amongst the trees,

the Qurʿān amongst all books,

the Kaʿaba amongst all houses,

heart in the body, sun among stars.

I wondered, and my soul was filled with grief,
my meditations blasted with fear of all the objects of thought.

From every School I searched:

from Shafiite, Malikite, Hanafite and Hanbali

I sought a sign of guidance,

of the Chosen One of Allāh, the Almighty, the Guide;

and each one pointed me a different way,

one to China, one to Africa.

When I asked for a reason, or for corroboration from the Qurʿān,
they recoiled in helplessness, like blind men, like deaf men.

Then one day, I read in the Book the Verse of the Oath,

in which Allāh proclaims His Hand

is above all hands, and pondered on that group

who swore allegiance beneath the Tree

(like Jaʿfar, Miqdad, Salmān, al-Buraa)

The Confessional Ode *or* Qasidah ʿItirāfīه / قصيده اعترافيه

I asked myself:

How is it now with that Tree and with that Hand?

Where shall I see that Hand, that group, that Oath?

I asked, but was rebuffed. They are no more

– so I was told –

The Tree, the Hand are gone,

the Assembly dispersed,

the Hand concealed and veiled in secrecy.

Those men were the Companions,

favoring by that allegiance

and chosen to be with the Prophet in Paradise.

But I said to myself

In the Book it is clear that Aḥmad ﷺ

is the Messenger of Good News, and the Warner,

luminous as light.

If the unbelievers wished to blow it out

Allāh would light it again in spite of them.

How is it today that no one is left of that Community?

Surely the word of the Universal Judge cannot be false!

Whose hand should we grasp,

where should we take an oath

that even we of latter times might enjoy the justice of heaven?

Why should it be our fault not to be born in that era?

Why should we be deprived of the Prophet,

afflicted and distressed?

My face grew pale as a yellow blossom in the pain of ignorance.

I bowed in the wind of doubt like an aging cypress.

The learned man is like a pomander, his knowledge a halo of musk;

or like a mountain concealing its vein of gold;

but ore without gold, perfume without aroma

are worth no more than dust.

The Confessional Ode *or* Qasidah ʿIṭirāfī/قصيده اعترافيه

Then I arose and set out on my way,
remembering neither my home nor past nor garden of roses.

From Persian, Arab, Hindu, Turk and Jew,
from the folk of Sind, from the Romans,

from everyone I met,

the Philosopher, Manichee, Sabaeen, Atheist,

I asked, I questioned, I pestered.

Many a night I made a stone my pillow, the clouds my tent.

I sank as low as a fish,

I ascended as high as the stars above the hills;

now in a land where water was frozen as marble,

now in a land where the very dust was hot as a spark,

I roamed. now on the sea, now on the high plateau
or trackless waste, across mountains, sand and streams,

up and down the precipices,

coil of rope round my shoulder like a camel driver,

pack on my back like a mule,

inquiring I went my way, searching from city to city,
shore to shore.

Then one day I reached those city gates where angels are servants,

where planets and stars are slaves,

a garden of roses and pines girded round with walls

of emerald and jasper trees,

set in a desert of gold-embroidered silk,

its springs sweet as honey, the river of paradise:

a city which only Virtue can aspire to reach,

a city whose cypresses are like the blades of Intellect,

a city whose sages wear brocaded robes woven of silk.

And here, before these gates, my Reason spoke:

Here, within these walls,

find what you seek and do not leave without it.

The Confessional Ode *or* Qasidah ٣Iᵀtirāfī/قصيده اعترافيه

So I approached the Guardian of the Gate,
and told him of my search.

Rejoice! he answered.

“Your mine has produced a jewel,
for beneath this land of Truth

there flows a crystal ocean of precious pearls and pure clear water.

This is the lofty sphere
of exalted stars;

aye, it is paradise itself, the Abode of Houris.”

I heard these words freighted with meaning,
sweet as honey,

and felt myself on the threshold of heaven.

I told him,

“My soul is weak, though my body may seem strong to you.

I am in pain, but that is nothing.

I refuse a medicine I cannot understand,

I reject all that is beyond the law.”

“I am a doctor.” he answered.

“Speak to me and tell me all that ails you, every detail.”

And I began to ask him

of the things that were first and those that will last,

of the cause of the order of the world

which is the basis of things as they are.

Of what is *genus* and the way in which species are formed.

I asked about the All-powerful, predestination and faith,

Both of which are never inseparable from each other.

But how should one be given precedence over the others?

I asked him of the mechanism of the palpitation of day and night

– how from these –

the beggar becomes rich, and the darkness becomes lit?

I asked about the Prophets and their contradictory messages

The Confessional Ode *or* Qasidah ʿIṭirāfī/قصيده اعترافيه

Of the reason for the prohibition of drinking blood
or intoxicating wine.

Then I inquired as to the foundation of the *shariʿah*,
And why five prayers have been prescribed.

I asked about the fast that the Prophet ordered to be observed
during the ninth month of the year,

Why should *zakat* be different for silver and gold coins,

Why a fifth on booty and a tithe on irrigated land?

Why should this be one fifth and that one tenth?

Why the brother takes one share while the sister only half?

I also asked about the cause
of the uneven distribution of happiness:

Why does it often happen that a worshipper is aggrieved
while the oppressor is happy?

Or why one pious man is unhappy while another is happy?

Why one unbeliever enjoys his life
while another is dissatisfied?

Why one is born of solid health and good looking
while the other is blind or of weak health from birth?

But yet Allāh always acts in perfect justice

– then –

reason cannot be satisfied by what it, in its imperfection, sees.

I say that it is day but you say it is night.

I asked you to prove that contention
but you in reply draw your dagger.

You say that at a certain place
there is a sacred stone

and all who perform a pilgrimage to it become free from sin.

Azar, the Father of the Prophet ʿIbrahīm

preached the religion of idolatry

and you preach the worship of a stone.

Truly you are the same to me as Azar.

The Confessional Ode *or* Qasidah ʿIṭirāfīه / قصيده اعترافيه

That sage then set his hand upon his heart
(a hundred blessings be on that hand and heart!)
And said, I offer you the remedy of proof and demonstration;
but if you accept,
I shall place a seal upon your lips which must never be broken.
I gave my consent and he affixed the seal.
Drop by drop and day by day he fed me the healing potion,
till my ailment disappeared,
my tongue became imbued with eloquent speech;
my face, which had been pale as saffron now grew rosy with joy;
I who had been a stone was now a ruby;
I had been dust – now I was ambergris.

He put my hand into the Prophet's hand,
I spoke the Oath beneath that exalted Tree
so heavy with fruit,
so sweet with cooling shade.

Have you ever heard of a sea which flows from fire?
Have you ever seen a fox become a lion?
The sun can transmute a pebble,
– which even the hand of Nature can never change –
into a gem.

I am that precious stone.

My Sun

is he by whose rays this tenebrous world is filled with light.
In jealousy I cannot speak his name in this poem,
but can only say that for him Plato himself would become a slave.
He is the teacher, hearer of souls, favored by Allāh,
image of wisdom, fountain of knowledge and Truth.
Blessed the ship with him for its anchor,
blessed the city whose sacred gate he ever guards!

The Confessional Ode *or* Qasidah ʾIʿtirāfī/قصیده اعترافیه

Oh Countenance of Knowledge, Virtues Form,

Heart of Wisdom, Goal of Humankind,

Oh Pride of Pride;

I stood before you, pale and skeletal,

clad in a woolen cloak, and kissed your hand

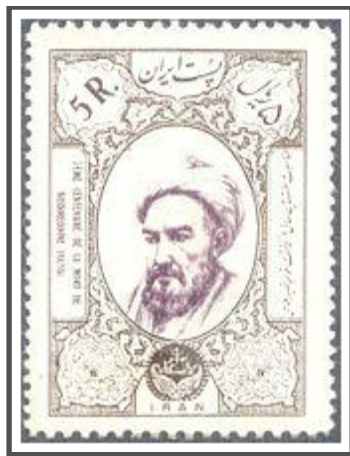
as if it were the grave of the Prophet ﷺ or Black Stone of the Kaʿaba.

Six years I served you; and now,

wherever I am so long as I live

I'll use my pen and ink, my inkwell and my paper

in praise of you!

Abū Muʿin Naṣīr-i Khusrō

also known as

The Ruby of Badakhshān

Abū Muʿin Naṣīr-i Khusrō (ناصر خسرو), who ranks among the half dozen greatest poets of Persia, was born in Qubadian, a small town in the region of Marv, in 394 A.H./1004 A.D. Little is known of his childhood and early years except for a few references in his book of poetry, the Dīwān (دیوان), from which this poem is drawn, and his philosophic works. Our information concerning his life is largely derived from his travel book, Safar Nāmah (سفرنامه), which he composed after his seven year journey through the ʾIslāmic world as far as Egypt and back again to his native land of Kḥorāsān (خراسان).

Naṣir Kḥusrō was well versed in all the branches of natural science, in medicine, mathematics, astronomy and astrology, in Greek philosophy and the interpretation of the Qurʿān. He studied Arabic, Turkish, Greek, the vernacular languages of India and Sindh, and perhaps even Hebrew. In about 1046, inspired by a heavenly voice in a dream, he abjured all the luxuries of life, and resolved upon a pilgrimage to the holy shrines of Makkah and Madinah, hoping to find there the solution to his spiritual crisis.

During the 7 years (1046–1052) of his 19,000-kilo journey (2,200 parsangs) he visited Makkah and performed ḥajj four times. In between his four trips to Makkah he studied in Cairo, mainly under the Fāṭimīd dāʿi (‘caller’) al-Muʿayyad fi-d-Dīn Shīrazī, and became thoroughly imbued in the Shīʿāh ʿIsmāʿīlī doctrines of the Fāṭimīds. After six years of studies he was raised to the position of dāʿī, himself and appointed as Hujjat-i Kḥorāsān, and thereafter the propagation of ʿIsmāʿīlī teaching in his native country became the sole object of his life though he was severely persecuted and rejected.

After many years of wanderings he finally found refuge in 1060 in Yamgan in the mountains of Badakhshān (Бадахшон/بدخشان), where he spent the last decades of his life as a hermit, and in the end gathered round him a considerable number of devoted students, who handed down his teachings to succeeding generations.

پر فایده و نعمت چون ابر به نور روز
وانی و مبارک چو ددم عیسی مریم
ز می خازن علم و حکم و خانه معمور
ز می طالع سعد و در اقبال خدائی
ماند و جگر گوشه جد و پدر خویش
بر مرکبش از طلعت او دهر مقرر
بر نام خداوند بر این وصف سلامی
والله بر آن کس که مرا کرده است آزاد
ای صورت علم و تن فضل و دل حکمت
در پیش تو استاده بر این جامه پشیم
حقا که بجز دست تو بر لب ننهادم
شش سال بودم بر مشول مبارک
هر جا که بوم تا بنیم من که و بیگانه
تا عرعر از باد نوان است همی باد

کز کوه فرو آید چو مشک معطر
عالی و یاراسته چون گنبد اخضر
بانام بزرگ آن که بدو دهر معمر
نخربش و بر سر عالم همه افسر
در صدر چو پیغمبر و در حرب چو حیدر
وز مرکب او خاک زمین جمله مغبر
در مجلس بر خواند ابو یعقوب از بر
استاد و طبیب من و یایه خرد و فر
ای فایده مردمی و مفر مغفر
این کالبد لاغر با گونه اصف
چون بر حجر الاسود و بر خاک پیمبر
شش سال نشستم به در کعبه مجاور
در شکر تو دارم قلم و دقیر و مجبر
حضرت به تو آراسته چون باغ به عرعر

Бадахшон

بدخشان ولایت

امروز چه فرق است از این ملک بدان ملک؟ این مرده و آن مرده و املاک بتر
 بگذشته چه اندوه و چه شادی بردانا نآئده اندوه و گذشته است برابر
 اندیشه کن از حال براهیم وز قربان وان غرم براهیم که برد ز پسر سر
 گر کردی این غرم کسی ز آزر فکرت انفرین کنی هر کس بر آزر بنگر
 گر مست نه ای دشمن بامستان کیجا اندیشه کن از حال خود امروز نکوتر
 انجام تو ایند به قران کرد و صیت بگر که شفیع تو کدام است به محشر
 فرزند تو امروز بود جاہل و عاصی فردات چه فریاد رسد پیش کروگر؟
 یا کرت پدر کبر بود مادر ترخشو دی ایشان بجز آتش چه دهد بر؟
 دانی که خداوند نفرمود بجز حق حق کوی و حق اندیش و حق آغاز و حق آور
 قفل از دل بردار و قران بهر خود کن تاراه شناسی و گشاده شودت در
 و راه نیابی نه عجب دارم از یراک من چون تو بسی بودم کمره و محیر
 بگذشته ز بهرت پس سید نمود و چار بهناد مرا مادر بر مرکز اغبر
 بالنده بی دانش مانند نباتی کز خاک سیه زاید و ز آب مقطر
 از حال نباتی برسیدم به ستوری یک چند همی بودم چون مرغک بی پر
 در حال چهارم اثر مردمی آمد چون نطقه ره یافت در این جسم مکرر
 پیموده شد از گنبد بر من بچهل و دو جویان خرد گشت مرافض سخن و
 رسم فلک و گردش ایام و مواید از دانا بشنیدم و بر خواند ز دفتر

چون یافتم از هر کس بهتر تن خود را
چون باز مرغان و چو اثر ز بهائم
چون فرقان از کتب و چو کعبه ز بناها
ز اندیشه غمی گشت مرا جان به فکر
از شافعی و مالک و ز قول حنیفی
هر یک به یکی راه دگر کرد اشارت
چون چون و چرا خواستم و آیت محکم
یک روز بنخاندم ز قرآن آیت بیعت
آن قوم که در زیر شجر بیعت کردند
گفتم که کنون آن شجر و دست چگونه است،
گفتند که «آنجا نه شجر ماند و نه آن دست
آنها همه یاران رسولند و بهشتی
گفتم که «به قرآن در پیداست که احمد
و رخواهد کشتن به دهن کافرا و را
چون است که امروز نمانده است از آن قوم؟
ما دست که گیریم و کجا بیعت یزدان
ما جرم چه کردیم نژادیم بدان وقت؟

گفتم «نه همه خلق کسی باید بهتر:
چون نخل ز اشجار و چو یاقوت ز جوهر
چون دل ز تن مردم و خورشید ز اختر»
ترسده شد این نفس مفکر ز مفکر
جستم ره مختار جهان داور رهبر
این سوی ختن خواند مرا آن سوی بربر
در عجز به پیچیدند، این کور شد آن کر
کایزده قرآن گفت که «بدست من از بر»
چون جعفر و مقداد و چو سلمان و چو بود
گفتم که کنون آن شجر و دست چگونه است،
گفتند که «آنجا نه شجر ماند و نه آن دست
آنها همه یاران رسولند و بهشتی
گفتم که «به قرآن در پیداست که احمد
و رخواهد کشتن به دهن کافرا و را
چون است که امروز نمانده است از آن قوم؟
ما دست که گیریم و کجا بیعت یزدان
ما جرم چه کردیم نژادیم بدان وقت؟

رویم چو گل زرد شد از درجهالت
 ز اندیشه که خاک است و نبات است و ستور است
 بر مردم در عالم این است محصر
 هم نسخه دهرم من و هم دهرم کدر
 امروز که مخصوص اند این جان و تن من
 دانا به مثل مشک و زودانش چون بوی
 چون بوی و ز از مشک جدا کرد و ز سنگ
 این زر کجا دشود از مشک از ان پس؟
 برخاستم از جای و سفریش کر قدم
 از پارسی و تازی و ز هندی و ز ترک
 و ز فلسفی و مانوی و صابی و دهری
 از سنگ بسی ساخته ام بستر و بلین
 گاهی به نشیبی شده هم گوشه ماهی
 گاهی به زینبی که در آب چو مرم
 که دریا که بالا که رفتن بی راه
 که جل به گردن بر مانند شتر بان
 پرسیده همی رقوم از این شهربان شهر
 گفتند که «موضوع شریعت نه به عقل است
 کفتم که «نماز از چه بر اطفال و مجانین
 وین سر و به ناوقت بنجمد چو چنبر
 یا هم به مثل کوه و زودانش چون زر
 بی قدر شود سنگ و شود مشک مزور
 خیزم خبری پرسم از آن دج مخبر
 نر خانم یاد آمد و نر گلشن و منظر
 و ز سندی و رومی و ز عبری همه یکسر
 درخواستم این حاجت و پرسیدم بی مر
 و ز ابر بسی ساخته ام خیمه و چادر
 گاهی به سر کوهی بر ترز و دویگر
 گاهی به جهانی که در خاک چو احگر
 که کوه و کوهی ریک و کوهی جوی و کوهی جر
 که بار به پشت اندر مانند استر
 جوینده همی گشتم از این بجز بدان بر
 زیرا که به شمشیر شد اسلام مقرر
 واجب نشود ما نشود عقل مجبر؟»

تقلید نپذیرفتم و حجت نه‌مقدم	زیرا که نشد حق به تقلید مشر
ایزد چو بنحو اهد بکشاید در رحمت	دشواری آسان شود و صعب میسر
روزی برسیدم به دشمنی کان را	اجرام فلک بنده بد، افلاک مسخر
شهری که همه باغ پر از سرو و پر از گل	دیوار زمرده‌همه و خاک مشر
صحراش منقش همه مانند دیا	آبش عسل صافی مانده کوثر
شهری که درونیت جز از فضل منالی	باغی که درونیت جز از عقل صنوبر
شهری که دو دیا پوشند حکیمان	نه تافته ماده و نه تافته نر
شهری که من آنجا رسیدم خردم گفت	«اینجا بطلب حاجت و زین مترل مگذر»
رقم بر دربانش و بگفتم سخن خود	گفتا «مبر اندوه که شد کانت به کوهر
دیای معین است در این خاک معانی	هم در گرائیه و هم آب مطهر
این چرخ برین است پر از اختر عالی	لبل که بهشت است پر از پیکر دلبر»
رضوانش گمان بردم این چون بشنیدم	از گفتن بامعنی و از لفظ چو شکر
گفتم که «مرافض ضعیف است و نرسد است	مگر به درشتی تن وین گونه احمر
دار و نخرم هرگز بی حجت و برهان	اوز در دیندیشتم و تیوشتم مگر»
گفتا «مبر انده که من اینجا طمیم	بر من بکن آن علت مشروح و مفسر»
از اول و آخرش پرسیدم آنکه	وز علت تدبیر که هست اصل مدبر
وز جنس پرسیدم وز صنعت و صورت	وز قادر پرسیدم و تقدیر مقدر

کلین هر دو جدانست یک از دیگر دایم
او صانع این جنبش و جنبش سبب او
وز حال رسولان و رسالات مخالف
والله پیرسیدم از ارکان شریعت
وز روزه که فرمودش ماه نهم از سال
وز خمس فی و عشر زینبی که دهند آب
وز علت میراث و تفاوت که درو هست
وز قیمت ارزاق پیرسیدم و گفتم
بپنا و قوی چون زید و آن دگری باز
یک زاهد رنجور و دگر زاهد بی رنج!
ایزدکنند جز که همه داد، ولیکن
من روزی پیغم و کوئی که شب است این
کوئی «به فلان جای یکی سنگ شریف است
آزر به صنم خواند مرا تو به سگی
دانا که بگفتش من این دست به برزد
گفتا «بد هم داروی باحجت و برهان
ز آفاق و ز انفس دوگوا حاضر کردش

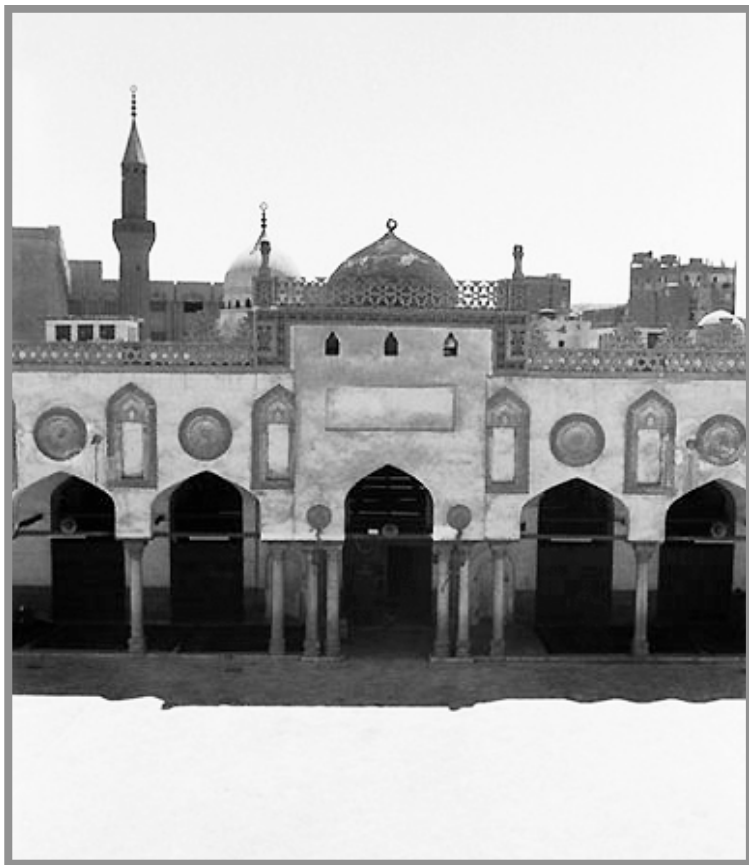
چون شاید تقدیم یکی بر دوی دیگر؟
محتاج غنی چون بود و مظلوم انور؟
وز علت تحریم دم و خمر مخمر
کلین پنج نماز از چه سبب گشت مقرر؟
وز حال زکات دم و زردور
این از چه محس شد و آن از چه معشر؟
چون برد برادر یکی و نبی خواهر؟
«چون است غنی زاهد و بی رنج سکر؟
مکفوف همی زاید و معلول ز مادر؟
یک کافر شادان و دگر کافر غمخوار!
خرسند نگر دد خرد از دیده به مخبر
و رجت خواهیم تو یا هنجی خنجر
هر کس که زیارت کندش گشت محرر
امروز مرا پس به تحقیقت توی آزر»
صدر رحمت هر روز بر آن دست و بر آن بر
لیکن بنم مری حکم به بلبت بر
بر خوردنی و سببت و من مرد هنرور

راضی شدم و مهر بگردانم و دارو
هر روز به تدریج همی داد مرور
چون علت زایل شد بکشد زبانه
مانند معصفر شد رخسار مرعفر
از خاک مرا بر فلک آورد جهاندار
یک برج مراد او پر از اختر از هر
چون سنگ بدم، هتم امروز چو یاقوت
دستم به کف دست نبی داد به پیعت
دیای بشندی که برون آید از آتش؟
خورشید تواند که کند یاقوت از سنگ
یاقوت منم اینک و خورشید من آن کس
از رشک همی نام نکویش در این شعر
استاد طبیب است و مؤید ز خداوند
آباد بر آن شهر که وی باشد دبانش
ای معنی را نظم سخن پنج تو میزان،
ای خیل ادب صف زده اندر خطب تو،
خواهم که ز من بنده مطوع سلامی
زاینده و باینده چو افلاک و طبایع
چون قطره چکیده ز برنگس و شمشاد
چون وصل کنور و یان مطبوع و دل انگیز
ای حکمت را بر تو که تشری است مطر،
ای علم زده بر در فضل تو معکر،
پوینده و پاینده چو یک ورد مقرر
تابنده و رخشده چو خورشید و چو اختر
چون باد وزیده ز برسوسن و عبهر
چون لفظ خردمندان مشروح و مفسر

تصیده اعترافیه

ای خوانده بسی علم و جهان گشته سراسر،
 این چرخ مدور چه خطر دارد زی تو
 تلکی تو به تن بر خوری از نعمت دنیا؟
 بی سود بود هر چه خورد مردم در خواب
 خفته چه خبر دارد از چرخ و کواکب؟
 این خاک سیه بیند و آن دایره سبز
 نعمت همه آن داند کز خاک بر آید
 با صورت نیکو که میامیزد با او
 با بختی و کرسکی دارد محنت
 بیدار شو از خواب خوش، ای خفته چهل سال،
 از خواب و خور انباز تو گشته است بهائم
 چیزی که ستورانت بدان با تو شریکند
 نعمت نبود آنگه ستوران بخورندش
 گر ملک به دست آری و نعمت بشناسی
 بنیدیش که شد ملک سلیمان و سلیمان
 تو بر زمی و از برت این چرخ مدور
 چون بهره خود یافتی از دانش مضمر؟
 یک چند به جان از نعم دانش بر خور
 بیدار شناسد مره متعنت و ضرر
 دادار چه رانده است بر این گوی مغبر؟
 که روشن و که تیره کنی خشک و کفی تر
 با خاک همان خاک نکو آید و در خور
 با جبه سقلاطون باشعیر مطیر
 سیری شمر دخیرو همه کرسکی شر
 بگر که زیارانت نماند کس ایدر
 آمیزش تو بیشتر است انده کمتر
 منت نهند بر تو بدان اینزد داور
 نه ملک بود آنگه به دست آرد قصر
 مرد خرد آنچه جدا دانت از خر
 چو نان که سکندر شد با ملک سکندر

قصیده اعترافیه

ناصر خسرو قبادیانی

Носири Хусрав